

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Γ. ΚΟΡΡΕΣ

(1910 - 1989)*

Ὁ ὁμότιμος (ἀπὸ τὸ 1974) καθηγητὴς τῆς Κλασσικῆς Φιλολογίας στὴν Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Στυλιανὸς Γεωργίου Κορρὲς γεννήθηκε στὴν Κωμιακὴ τῆς Νάξου τὸ 1910. Σπούδασε φιλολογία στὴν Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὅπου ἀνακηρύχθηκε καὶ διδάκτωρ (τὸ 1947), πραγματοποιοῖσε δὲ μεταπτυχιακὲς σπουδὲς στὴν Γερμανία (Πανεπιστήμιο τῆς Ἰέννας). Τὸ 1954 ἐξελέγη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς κλασσικῆς φιλολογίας στὴν Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὅπου εἶχε θητεύσει ἤδη ὡς βοηθὸς (1928-1950) καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς ἔκτακτος καθηγητὴς (1950-1954). Κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 1963-1964 διετέλεσε Κοσμητὼρ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1968-1969 ἐχρημάτισε καὶ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ὡς κλασσικὸς φιλόλογος ὁ Στυλιανὸς Κορρὲς ἀσχολήθηκε ἰδιαιτέρως μὲ τὴν λυρική ποίηση (ἐξέδωσε σχολιασμένους τίς Ἑ λ ε γ ε ῦ ε ς τοῦ Θεόγνιδος, 1949), μὲ τὸν Λουκιανὸ (ἡ διδακτορικὴ του διατριβή), μὲ τοὺς ἀρχαίους ῥήτορες κ.ἄ. Ἄρθρα καὶ μελέτες τοῦ Στυλιανοῦ Κορρὲ φιλοξενήθηκαν σὲ διάφορα ἑλληνικὰ καὶ ξένα ἐπιστημονικὰ περιοδικά.

Ὁ Στυλιανὸς Κορρὲς ἀνήκει στὴν χορεία τῶν διακεκριμένων καθηγητῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐκείνων ποὺ ἀφιέρωσαν πραγματικὰ τὴν ζωὴ τους στὴν Ἑλλάδα, τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖο μάλιστα —τὴν γνώση τῆς ἀρχαίας μας γλώσσας καὶ τῶν ἀρχαίων κειμένων— δὲν γνωρίζω πολλοὺς φιλόλογους ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ καυχηθοῦν ὅτι κατέκτησαν σὲ τέτοιο βᾶθος καὶ ἐχρησιμοποίησαν

* Τὸ κείμενο τῆς νεκρολογίας ποὺ ἀκολουθεῖ ἐκφωνήθηκε (τὴν 3ην Ὀκτωβρίου 1989) ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Γ. Μπαμπινιώτη, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς Προέδρου τῆς «Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρείας» (Π.Δ.Μ.).

σὲ τόση ἔκταση καὶ μὲ τέτοια εὐστοχία τὸν «Ἕλληνα λόγον» ὅσο ὁ ἀείμνηστος Κορρὲς, ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον, μεταξὺ ἄλλων, ὀφείλουμε καὶ τὴ μνημειώδη διατύπωση σὲ γνήσιο ἀρχαῖο ἀττικὸ λόγο πολλῶν τελετουργικῶν καὶ ἐπετειακῶν κειμένων, ἐν χρήσει καὶ σήμερα στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄλλὰ μήπως θὰ μπορούσε κανεὶς εὐκόλα νὰ συναγωνισθῆ τὸν σεβάσμιο Καθηγητὴ σὲ γνήσιες χριστιανικὲς ἀρετὲς, σὲ πρακτικότητα καὶ προσήνεια, σὲ εὐγένεια καὶ ταπεινοφροσύνη, σὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη, αὐτὲς πού ἀκτινοβολοῦσε γύρω του, σὲ μαθητὲς καὶ συνεργάτες, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀγνώστους πού τὸν πλησίαζαν γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν ἢ νὰ ζητήσουν τὴν συμπαράστασή του; Οἱ ἀρετὲς αὐτὲς δὲν ἀποτελοῦσαν γιὰ τὸν Στυλιανὸ Κορρὲ ἡθελημένη ἐπίδιωξη ἢ μορφή κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς. Ἀποτελοῦσαν γνήσια ἐσωτερικὴ βίωση, πού σκορποῦσε στὸν συνομιλητὴ του μαζὶ μὲ ἀνθρώπινη ζεστασιά κι ἐμπιστοσύνη.

Περισσότερο ἀπὸ ἄλλους χώρους ὅπου ἐθήτευσε δημιουργικὰ ὁ Στυλιανὸς Κορρὲς — τὸ Πανεπιστήμιο, τὴν «Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» (Πρόεδρος ἀπὸ τὸ 1969), τὴν «Ἐταιρεία Κυκλαδικῶν Μελετῶν», τὴν ὁποία ἴδρυσε καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρξε Πρόεδρος ἀπὸ τὸ 1960, κ.ἄ. — τὰ Ἀρσάκεια καὶ Τοσίτσεια Σχολεῖα τῆς «Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρείας», αὐτὸς ὁ καίριος καὶ ἱστορικὸς παιδευτικὸς χώρος δικαιούται νὰ θρηνησῆ τὸν ἀποφρατισμὸ του ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν ἄνδρα πού ὡς Πρόεδρος διοίκησε ὑποδειγματικὰ τὴν Ἐταιρεία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού ὑπηρέτησε πιστὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐταιρείας ἐπὶ 40 καὶ πλέον ἔτη (Ἐταῖρος τῆς Φ.Ε. ἀπὸ τὸ 1945, μέλος τοῦ Δ.Σ. ἀπὸ τὸ 1958, Γεν. Γραμματεὺς 1968-1977).

Ὁ γράφων δὲν θὰ λησμονῆσει ποτὲ τὸ πάθος τοῦ Στυλιανοῦ Κορρὲ γιὰ τὰ Ἀρσάκεια σχολεῖα, ὄχι μόνον τὰ χρόνια πού διηύθυνε στιβαρὰ τὸ ἔργο τῆς Ἐταιρείας μέσα ἀπὸ μύριες ἀντιξοότητες καὶ προβλήματα, ἀλλὰ καὶ τίς μέρες ἀκόμη πού οἱ βιολογικὲς δυνάμεις του τὸν κράτησαν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐνεργὴ διοίκηση τῆς Φ.Ε. Ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ θέματα τῆς Ἐταιρείας ζωντάνευε δλόκληρος, ἀνακαλώντας κάθε στιγμή λεπτομέρειες γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τῶν Σχολείων τῆς Φ.Ε. πού ἔδειχναν τὴν ἐξοικειωσή του μὲ πολὺπλοκα θέματα τῆς Ἐταιρείας καὶ μαζὶ τὸ ἀμέριστο ἐνδιαφέρον του γι' αὐτήν.

Ὅσοι εἶχαν τὴν τύχη νὰ τὸν γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ συνεργασθοῦν μαζὶ του δὲν μποροῦν νὰ λησμονήσουν τὸν ρομαντικὸ, τὸν νεανικὸ, θὰ ἔλεγα, ἐνθουσιασμὸ του γιὰ τὰ παιδευτικὰ, κοινωνικὰ, ἀνθρωπιστικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ θέματα τοῦ τόπου, καθὼς καὶ τὴν ἀνυπόκριτη αἰσιοδοξία του γιὰ τὴν ἐπιτυχή ἐκβαση καὶ τῶν πλέον δυσχερῶν προβλημάτων, μιὰ αἰσιοδοξία κι ἕναν ἐνθουσιασμὸ πού εἶχε τὸ χάρισμα νὰ μεταδίδει καὶ στὸν συνομιλητὴ του καὶ νὰ τὸν ἐμψυχώνει.

Ὁ Στυλιανὸς Κορρὲς ἀνήκει σὲ μιὰ γενιὰ ἰδεολόγων πνευματικῶν ταγῶν πού μὲ ἀφοσίωση καὶ αὐταπάρνηση πίστεψαν καὶ ὑπηρετήσαν τὰ ἰδανικὰ πού στηρίξαν καὶ στηρίζουν πάντοτε αὐτὸν τὸν τόπο: τὴν οἰκογένεια, τὴν πατρίδα,

τὴν χριστιανικὴ πίστιν, τὸ ἦθος, τὴν παράδοση καὶ τὴν παιδεία. Αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ πάλαιψε διὰ βίου νὰ ἐδραιωθοῦν καὶ νὰ καλλιεργηθοῦν στὰ Ἀρσάκεια καὶ Τοσίτσεια Σχολεῖα, διαπλάσσοντας τὶς ψυχὰς χιλιάδων Ἑλληνίδων ποῦ φοίτησαν καὶ φοιτοῦν σ' αὐτὰ τὰ σχολεῖα. Τὰ τελευταῖα δὲ χρόνια μὲ ὑψηλὸ αἴσθημα εὐθύνης εἶχε καὶ τὴν τόλμην καὶ τὴν πρόνοιαν νὰ παραδώσει ἐγκαίρως τὴν σκυτάλην στοὺς νεώτεροὺς γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ δύσκολο ἔργο.

Ἡ πλούσια ἐπιστημονικὴ, ἐκπαιδευτικὴ καὶ κοινωνικὴ δράση τοῦ Στυλιανοῦ Κορρέ ἀναγνωρίστηκε εὐρύτερα καὶ ἐπιβραβεύτηκε μὲ πολλὰς τιμητικὰς διακρίσεις. Ὁ Στυλιανὸς Κορρὲς τιμήθηκε μὲ τὰ Χρυσὰ Μετάλλια τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, καθὼς καὶ μὲ τὸ μετάλλιο τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Τιμήθηκε ἐπίσης μὲ τὸ παράσημο τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος, ὅπως ἀνακηρύχθηκε καὶ ἐπίτιμος δημότης τῆς Ἑρμουπόλεως καὶ τῆς Τήνου.